

Arendsoog

EEN BRUG TE VER

THOMAS DESMET

INHOUD

De zaak die niet veel om het lijf heeft	9
De zaak die me gestolen kan worden	41
De zaak van de vriendelijke vandaal	77
De zaak waarin slechte reclame ook reclame is	113
De zaak die in vlammen opgaat	153
De zaak waarbij de afwezigen gelijk hebben	189
De zaak die op ontploffen staat	227
Epiloog	257
Lijst met belangrijke personages	265
Dankwoord	269

**DE ZAAK
DIE NIET VEEL
OM HET LIJF
HEEFT**

1

Het hoogste punt van de brug is zo dichtbij. Ik schakel mijn fiets nog een laatste keer een versnelling lager en trap wat harder. Fuck deze marteling.

Terwijl ik met mijn voet evenwicht zoek tegen de reling, vaart een lang schip vol aarde onder de brug door. De zon gaat langzaam onder en het glinsterende water stemt me tevreden. Misschien zelfs wat kalm.

Ik haal mijn gsm uit mijn achterzak en een vijftal notificaties lichten op. Tijd voor een prioriteitenlijst. Alweer.

In mijn dm's op Instagram wil een meisje de volledige versie van haar gevraagde foto. Ik stuur haar een betaalverzoek en wanneer ze binnen enkele seconden de betaling heeft uitgevoerd, verzend ik haar de reeks foto's van haar liefje die doktertje speelt met haar beste vriend.

Er volgen nog een paar berichtjes die ik met een betaalverzoek moet beantwoorden. *Kun je nagaan wie mijn motor heeft vernield?* (jaloerse jongere broer), *Waarom heeft mijn vriendin het zonder reden met mij uitgemeakt?* (had je soms wat deo gebruikt, dan was ze wellicht bij jou gebleven) of deze week zelfs een *Wie is mijn echte vader?* (blijkbaar het middelbare schoolvriendje van je moeder, DNA-tests zijn tegenwoordig zo eenvoudig online te bestellen). Het grote voordeel aan leven in de schaduw is dat je overal onopgemerkt bij kan zijn, alles kan zien en horen zonder dat iemand zich ooit vragen stelt.

Het is donker en in de verte klinkt de muziek van de vrijdagavond-fuif langs het kanaal. Een enorm geraamte van een gebouw licht op. De wind blaast door mijn ongekamde, te lange haar. Het is een buitengewoon warme avond om eind maart te zijn. Dit uitzicht is mijn finishlijn van de dag. Ik kwam hier vroeger nooit, maar sinds Het Ongeval (en ja, het is zo belangrijk geweest dat ik er hoofdletters aan geef) maak ik dagelijks deze kleine omweg. Elke dag die ik hier afsluit, is mijn teken aan de wereld: ik ben er nog en ik vertrek niet. Terwijl ik voldaan nog wat tuur over het water, komt er een nieuwe sms binnen. Wie stuurt nog gewone sms'en?

Ik word afgeperst!!!

Geen afzender. Wel een iPhone, blijkbaar, want het bericht kleurt meteen blauw. De laatste tijd zijn er veel afpersers in mijn klantenbestand. Boodschap van algemeen nut: klik niet zomaar op elke link die iemand je doorstuurt.

Oké. Stuur details – bekijk 't morgen.

Het belsignaal van mijn gsm gaat meteen over. Er klinkt luide muziek waarvan ik de echo hoor terwijl ik over het water kijk.

'Dit kan niet wachten tot morgen', klinkt de bevende stem van een meisje aan de andere kant van de lijn. Ik denk dat ik weet wie ze is, maar ik ben niet helemaal zeker.

'Als ik nu nog moet komen, kost het extra', zeg ik kordaat.

Ik mag dan geen vrienden meer hebben, een liefdadigheidsinstelling ben ik ook niet.

De stem gaat meteen akkoord met mijn prijs en ze stuurt me haar locatie door. Ik zucht en duw me van de reling af. Terwijl ik de brug weer afdaal en nog snel app naar mijn moeder om te laten weten

dat ik pas laat zal thuis zijn, besef ik dat ik me niet eens meer kan herinneren wanneer ik voor het laatst naar een fuif ben geweest. Mijn ma wenst me veel plezier. Ze stuurt dat ze onverwacht nog uitgaat met een vriendin, iemand die haar niet heeft laten vallen als een baksteen, en dat we morgen moeten bijpraten over onze herintroductie in het sociale leven van Utzel.

Moeder toch.

2

De afgelopen week werd er elke dag een regenwoud aan flyers opgehangen door de leerlingenraad om zoveel mogelijk mensen naar de FreeBeamfuif te krijgen. Wanneer ik die telkens, zwaar geïrriteerd, van mijn locker haalde op school, hingen ze er de volgende dag opnieuw. En de dag erna. Ook na school was er geen ontsnappen aan. Alle sociale media die ik durfde te openen, overstelpten me meteen met uitnodigingen om toegangskarten te kopen.

Toegegeven, de locatie is de natte droom van elke eventplanner.

Leiedroom was – let op de verleden tijd – het exclusieve project van de familie Legrange waarbij ze langs een oude rivierarm van de Leie luxeappartementen wilde bouwen.

De ruwbouw alleen al, die nu voor me opdoemt, is enkele miljoenen euro's waard. Alleen raakten niet alle vergunningen in orde en vielen de werken een dik jaar geleden stil. Ondertussen is het project door elke mogelijke rechtbank veroordeeld en moeten alle bouw-overtredingen (het volledige project) worden afgebroken. Over enkele weken wordt de hele site met de grond gelijk gemaakt via een gecontroleerde ontploffing, op kosten van de Legranges. Als dat geen reden is om deze avond extra te knallen (*see what I did there?*), weet ik het ook niet meer.

De zoon van de Legranges, Lowie, is vicevoorzitter van de leerlingenraad op onze school en die jongen krijgt altijd alles gedaan van zijn ouders.

Gevolg: toplocatie voor een middelbare schoolfeest.

Mijn gsm gaat onophoudelijk over terwijl ik mijn fiets vastmaak aan een van de honderden dranghekken die de volledige Leiedroom omcirkelen. Het is best indrukwekkend. Er hangen lichtslingers rond de bouwconstructie, geluidsboxen zijn in alle hoeken aangebracht en vuurkorven sissen op meerdere locaties. In de hoogste, half afgewerkte woontoren zijn mensen op drie verdiepingen aan het dansen. Extra geïnstalleerde omheiningen moeten verhinderen dat er iemand naar beneden valt. En mocht dat toch gebeuren, dan is beneden de put waar het zwembad in moest komen voor de gelegenheid gevuld met water. Een stroom meisjes met fluorescerende bandjes, die duidelijk wat te veel hebben gedronken op de preparty, verdringt zich voor de ingang.

‘Eindelijk!’ Delina omhelst me terwijl ik met mijn armen stokstijf naast mijn lichaam blijf staan.

Fysiek contact is voor mij onaanvaardbaar.

Terwijl ik deze aanval doorsta, maak ik een mentale memo dat ik dringend een raak-me-niet-aan-clausule moet opnemen in mijn contractvoorwaarden. Delina trekt me meteen door de eerste controlepost met – uiteraard – haar VIP-bandje, tot we op een open plaats in het midden van de ruwbouw uitkomen.

Haar hartelijke begroeting is geen weerspiegeling van de relatie die ik met haar heb.

Ze zit ook in mijn jaar op school, maar niet in mijn klas en ook onze vrienden zijn niet dezelfde. Oké, ik heb helemaal geen vrienden.

Delina heeft een enorme bos prachtig zwart kroeshaar dat ze,

precies wanneer mijn aandacht erop gefocust is, wild in de lucht gooit. Ik voel meteen hoe mensen naar ons kijken.

Delina snauwt: ‘Wat is er te zien?’ en draait zich dan naar mij toe. ‘Anton, dit is vreselijk. Echt. Ik weet niet wat ik moet doen. Hier, kijk.’ Ze toont me een bericht op haar gsm.

*Stort 10k of om middernacht krijgt iedereen
alles van jou te zien.*

Aanleg voor drama: check.

Te storten rekeningnummer: niet toegevoegd?

3

Delina begint te ijsberen.

‘What the fuck is 10k?’

Ik probeer haar bij te houden, maar er lopen constant mensen tussen ons en de muziek staat oorverdovend luid. Waar staan die gratis oordopjesuitdelers als je ze nodig hebt?

‘Tienduizend euro’, leg ik uit. Mijn pa is een bankfiliaalhouder.

Ik heb het gevoel dat ik me daarvoor bijna moet verontschuldigen.

‘Neeee!’ Delina valt op haar knieën en ze strekt haar armen in de lucht. ‘Waarom, universum, waarom?’ Ik trek aan haar armen zodat ze weer rechtop komt te staan. Ze draagt een kort, uitrafelend, blauw jeansshortje waarvan ik bang ben dat het verder zal scheuren. Een rood-geruit hemd hangt geknoopt over haar bovenlichaam waardoor ik haar navel duidelijk kan zien. Ik besluit het te definiëren als een dansoutfit.

‘Enig idee waarom iemand dit naar jou stuurt?’ Ik typ onder-tussen het gsm-nummer over en bel ernaar via mijn eigen toestel.

Geen voicemail ingesproken. Snel jaag ik het nummer ook even door Google om te kijken of het geen bekend bedrijf is. Geen resultaten.

Het is niet duidelijk wat er door Delina's gedachten raast. Terwijl ik verward om me heen aan het kijken ben, tast ze in haar achterzakken, scrolt daarna door haar telefoon om vervolgens haar handen voor haar ogen te slaan.

'Ik weet niet eens over welke beelden het gaat, ik doe zoiets niet.'
Oké, dat lijkt me wel sterk. Bij mijn weten heeft Delina een reputatie opgebouwd om jongens even snel te verslinden als de economische levensduur van draadloze iPhone-oortjes. Al zegt dat natuurlijk nog niets over haar bereidheid tot het spontaan verspreiden van naaktbeelden. *Please*, laat het geen naaktbeelden zijn.

'Felix mag dit niet te weten komen, we zitten nu al in een dipje sinds hij vorige week bij mij thuis kwam eten en mijn ouders geen vegetarisch alternatief hadden voorzien omdat ik hen dat was vergeten te zeggen en dat was ook niet echt een probleem want we hadden gewoon iets uit onze supermarkt gehaald maar daardoor voelde hij zich niet welkom en hij had gezegd dat ik het vandaag maar beter goed kon maken en nu krijg ik dat bericht en weet ik het ook even niet.' Delina's spontane woordenvloed doet me beseffen dat ze inderdaad samen is met dé kwal van onze school: Felix Van Laere. Zoon van een advocate en een projectontwikkelaar bij Legrange én vakbondsvertegenwoordiger én voorzitter van de schoolraad. Kortom: het type persoon dat zich altijd onschendbaar voelt. En er ook zo uitziet.

Delina loopt wat verder in de richting van de danstoren en meteen duiken er enorme projectieschermen op. Op elke verdieping van de toren, maar ook aan elke muur van de gelijkvloerse open plaats hangen digitale schermen. Delina legt uit dat de schermen zullen

aanschieten om middernacht – over een halfuur! – en dat ze gevuld zullen worden met een constante feed van berichten die via een afzonderlijke app wordt opgeladen.

‘Daar staat hij.’ Delina wijst naar een groepje jongens dat staat te wachten aan een van de aanlegsteigers naast de bouw.

Als er een rijkejongensfabriek bestond, dan zouden deze twee exemplaren ongetwijfeld de perfecte productie-output zijn. Felix draagt een polo van een onherkenbaar – en waarschijnlijk onbetaalbaar – merk en schuift vervelend vaak een zonnebril in zijn haar. Moet ik hem melden dat het ondertussen al uren donker is?

De eerlijkheid gebiedt me toe te voegen dat Felix het lichaam van een perfecte surfer heeft. Zijn bruine haar is lichtjes gebleekt met dank aan alle weekends die hij het afgelopen jaar al aan zee heeft doorgebracht.

Met zijn andere hand maakt hij drukke gebaren naar zijn vriend.

De andere partij in dit – ongetwijfeld diepzinnige – gesprek is Vic.

Als zoon van Utzels enige garage- en Teslaconcessiehouder laat hij duidelijk zien dat de handel in elektrische wagens op wietjes loopt.

Een meisje komt een fluorescerende ketting rond zijn hoofd hangen en hij grijpt haar vast terwijl hij haar in de nek kust. Er komen nog wat meisjes bij en iedereen is druk aan het lachen.

Vic speelde vroeger samen met mij in de voetbalclub. Tegenwoordig loopt hij me straal voorbij op school. Daardoor snap ik eindelijk ook de betekenis van het begrip ‘persona non grata’.

4

‘Hoe zit het, ga je me helpen? Doe wat van die Anton Arend-magie waar iedereen het over heeft.’ Het begint me te dagen dat ik nog

Desmet, Thomas
Arendsoog: Een brug te ver

© 2023 Infodok / Standaard Uitgeverij nv,
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en Thomas Desmet
Gemaakt onder licentie van Davidsfonds.
'Infodok' is het geregistreerde merk van Davidsfonds vzw.
www.standaarduitgeverij.be/infodok

Vormgeving cover: Maarten Deckers
Vormgeving binnenwerk: Smets & Ruppol
Trefwoorden: misdaad, mysterie, detective, queer

D/2023/0034/003
ISBN 978 90 02 27750 4
NUR 285

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd – op enige manier –
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.